žalobník ako lesný dozorca II. triedy (§ 124), tedy ako zriadenec v súkromnoprávnom služebnom pomere (§§ 128 a 11) nesporne podliehal) vysvitá, že spomenutý tu »príspevok na výživu« — ktorý pri treste prepustenia môže disciplinárna komisie výnimečne nemajetnému zriadencovi pri preukázanej potrebe povoliť »až do 50% odpočivných príjmov, ktoré by mu náležaly pri preložení do výslužby«, má povahu odpočivného príjmu, hoci líši sa od normálnych odpočivných požitkov číselným, po pr. tiež časovým obmedzením a tým, že zamestnanec naň nemá nároku, ale ide skôr o akt milosti. Nedostatok takéhoto nároku nemôže ani s hľadiska odst. 4 § 93 (§ 146) služ. poriadku nič zmeniť na vyloženej povahe príspevku faktický priznaného.

Ako taký však patrí aj tento príspevok na výživu medzi »služebné príjmy«, srážkou z ktorých môže byť podľa § 36 (§ 129) cit. služ. poriadku predpísaná zriadencovi k náhrade škoda, ním spôsobená na sverenom štátnom majetku zanedbaním služebných povinností alebo opominutím povinnej pečlivosti, lebo však »služebné príjmy« upravené sú (pre zriadencov) v časti druhej, diele III, lit. A) (§§ 130 až 142) služ. poriadku a spadajú sem tedy aj »odpočivné a zaopatrovacie platy«, o ktorých vo všeobecnosti hovorí § 142 (§ 62).

Ináč spomenutý § 36, odst. 2 (§ 139) služ. poriadku — pokiaľ ustanovuje ďalej, že »náhradu, ktorú by bolo treba dobývať z majetku zriadencovho, možno požadovať iba cestou súdnou« a pokiaľ kladie tedy takto »služebné príjmy« zrejme v protivu k »majetku« zriadencovmu — užíva pojmu »služebné príjmy« zrejme v takom smysle, že zahrnujú v sebe všetko, čoho sa zamestnancovi so zreleľom na jeho služebný pomer (na rozdiel od ostatného majetku) vôbec dostáva.

Takto však žalovaná strana nebola pri administratívnych srážkach, o ktoré ide, podľa § 231, odst. 2, služ. poriadku (ktorý sám neupravuje snáď nejakým zásadným spôsobom otázku prípustnosti administratívnych srážok, ale iba odkazuje na predpisy po tejto stránke platné, tedy v súdenom prípade na služebný poriadok ako na úpravu regulovaného súkromnoprávneho služebného pomeru žalobníkovho) obmedzená predpismi o exekúcii na služebné a odpočivné platy, najmä nie predpisami o existenčnom minime a neporušila preto týmito srážkami platné právo.

Čís. 16765.

Postupem nároku svěřenského nástupníka se nic nemění na povaze svěřenského nástupnictví.

Postoupil-li svěřenský nástupník svá práva přednímu dědici (přednímu odkazovníku), nepomíjí tím o sobě svěřenské nástupnictví a svěřenské jmění se neuvolňuje. Postup svěřenského nároku má pouze ten účinek, že po smrti předního dědice (předního odkazovníka) připadne svěřenské jmění postupníkovi resp. do jeho pozůstalosti, nikoliv postupiteli.

Proti projevené pořizovatelově vůli nemůže býti svěřenské nástupnictví zrušeno ani dohodou předního dědice s nástupníkem.

(Rozh. ze dne 2. března 1938, R I 1558/37.)

Podle poslední vůle Ludvíka L., zemřelého dne 24. dubna 1935, ustanovil zůstavitel, že z toho, co zbude po odpočtení povinného dílu pozůstalé dcery Ludmily Š. na záložensk ých vkladech, má jmenovaná dcera bráti jen úroky a že po její smrti připadne ona částka rovnodílně Jindřichu L., Eduardu L. a Marii P. V pozůstalostním řízení bylo usnesením ze dne 26. srpna 1935 schváleno narovnání, jímž odkazovník Eduard L. na úplné vypořádání veškerých svých nároků z pozůstalosti po Ludvíku L. přijal částku 6.000 Kč, kterou se Ludmila Š. zavázala zaplatiti bez knihovního zajištění a bez běžných úroků do 3 měsíců ode dne pravoplatného soudního schválení projednání pozůstalosti, a v němž Eduard L. prohlásil, že své nároky postupuje a již postoupil pozůstalé dceři Ludmile Š., když byl před tím prohlásil, že odkaz v poslední vůli mu učiněný přijímá. Podle odevzdací listiny obdržel Eduard L. jako odkaz po zůstaviteli Ludvíku L. třetinu jistiny, která zbyla po výplatě povinného dílu Ludmily Š. u Občanské záložny v J. a jež byla omezena právem Ludmily Š. na pobírání úroků. Usnesením ze dne 22. června 1936 bylo stanoveno, že dotčená třetina jistiny zůstává v soudní úschově s tím, aby byly z ní podle znění poslední vůle vypláceny Ludmile Š. do jejího doživotí úroky. Tvrdíc, že důvod vázanosti uvedeného dílu jistiny odpadl tím, že Eduard L. jí se schválením soudu postoupil svůj díl se všemi nároky a že tak získala nárok na podstatu onoho dílu, navrhla Ludmila Š., aby ona podstata dle stavu ze dne 2. listopadu 1936 ve výši 35.080.86 Kč byla uvolněna v její prospěch a aby bylo Občanské záložně přikázáno poukázati onu částku navrhovatelce. Proti tomu se vyjádřil Dr. Arnošt K. jako vykonatel poslední vůle, uváděje, že návrhu Ludmily Š. nelze vyhověti, poněvadž podle zůstavitelovy vůle má Ludmila Š. toliko nárok na úroky a že jistina sama se uvolní teprve po zániku jejího práva na úroky, Eduardem L. jí postoupený díl že se pak uvolní až po její smrti a bude náležeti do její pozůstalosti, neboť zůstavitelovým úmyslem bylo, aby byla co možná zabezpečena navrhovatelčina výživa, a ta by se neodůvodněnou výplatou uvedeného dílu zkrátila. Soud prvé stolice zamítl návrh. Důvody: Ježto zůstavitel ve své poslední vůli výslovně stanovil, aby vklady, které budou v době jeho smrti v Občanské záložně v J. zůstaly uloženy i nadále v uvedeném peněžním ústavu, jest odůvodněna obava, že kdyby navrhovatelka dostala do rukou hotové peníze, že je za krátkou dobu promarní a nebude mít z čeho žíti. K vkladům u Občanské záložny v J. patří též uvedený díl Eduarda L. a vztahuje se tedy ustanovení zůstavitelovo i na dotčený jeho díl. Jeho uvolnění v navrhovatelčin prospěch by odporovalo jasnému zůstavitelovu úmyslu a nemohlo proto býti návrhu vyhověno. Rekursní

soud k rekursu Ludmily Š. potvrdil napadené usnesení. Důvody: Podle § 652 obč. zák. může zůstavitel při odkazu ustanoviti náhradnictví obecné či svěřenské. Může tudíž ve smyslu § 608 obč. zák. uložiti odkazovníku povinnost, aby odkaz, který přijal, ponechal po své smrti druhému ustanovenému odkazovníku. Důsledek tohoto svěřenského náhradnictví jest vytčen v ustanovení § 613 obč. zák. tak, že dokud nenastane případ svěřenského náhradnictví, náleží povolanému odkazovníku omezené vlastnické právo s právy a závazky poživatele. Nemůže se proto narovnání, sjednané mezi Eduardem L. a Ludmilou Š., má-li vůbec účinnost, přesto, že bylo soudem schváleno, týkati podstaty odkazu, nýbrž jen oněch práv, která by Eduardu L. příslušela jako poživateli odkazu. Tím však není nárok na podstatu odkazu dotčen; Eduard L. mohl se sice podle § 551 obč. zák. zříci svého svěřenského nároku ve prospěch Ludmily Š., avšak takovéto zřeknutí může býti účinné teprve, až nastane případ onoho svěřenského náhradnictví, t. j. v případě úmrtí Ludmily Š., tedy ve prospěch jejích dědiců. Ačkoliv tedy smluvci zamýšleli snad způsobiti řečeným narovnáním jiný právní důsledek, přece jen pro nedostatek souhlasu všech svěřenských náhradníků nelze vyhověti návrhu Ludmily Š., aby jí byla uvolněna částka 35.080 Kč 86 h.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí rekursního soudu, kterým bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, podaný pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Rekursní soud opírá své rozhodnutí o postup svěřenského nároku Eduarda L. (nástupníka) ve prospěch dovolací stěžovatelky (přední odkazovnice) a vyslovil správně, že přední odkazovnice nenabývá více práv než nástupník (§§ 442 a 1394 obč. zá.). Pokud se v dovolacím rekursu tvrdí, že postupem svěřenského nároku Eduardem L. přední odkazovnici svěřenské nástupnictví pominulo, jest tento názor mylný, neboť tímto postupem se nic nezměnilo na povaze svěřenského nástupnictví, nýbrž odkaz po smrti dovolací stěžovatelky připadne jí po případě její pozůstalosti místo nástupníkovi: Tím nebylo ani rozhodnuto, že případ, pro který nástupnictví bylo zřízeno, t. j. pro případ smrti dovolací stěžovatelky, nenastane (§ 615 obč. zák.). Naopak proti projevené pořizovatelově vůli nemůže býti svěřenské nástupnictví zrušeno ani dohodou předního dědice a nástupníka. Nejde proto o uplatňovanou nezákonnost a nižší soudy zamítly právem návrh Ludmily Š-ové, aby jí částka 35.080 Kč 86 h z jmění zatíženého svěřenským náhradnictvím byla uvolněna.

Čís. 16766.

Na nemovitost, na níž vázne podle § 43 zákona o stavebním ruchu č. 45/1930 Sb. z. a n. zákaz zcizení a zavazení ve prospěch Česko-